

νων ἀκρωμένων ἐν σιγῇ, διηγείτο τὸ ἐγκλημα, τοὺς δόλους εἰς οὓς κατέφυγεν ὅπως τὸ ἀνακαλύψῃ, τὴν ὄψιν τοῦ ἐνόχου, τὸν τρόπον του, τὰς ἰκεσίας του.

Διὰ τὴν διηγετικὴν ταύτην ἐπιτήρησιν τῶν οἰκετῶν του ὁ γέρον ἐῖχεν ἐκλέξῃ λίθινον ἐδώλιον κείμενον ὀπισθεν ὑπερμεγέθους θάμνου παυλονίας. Μὴ ἀναγινώσκων οὐδὲ σκεπτόμενος ἔμενεν αὐτόθι ἐπὶ ἡμέρας ὀλοκλήρους κατασκοπεύων τοὺς εἰσερχομένους καὶ ἐξερχομένους. Διὰ τὴν νύκτα δὲ ἐμυχανήθη ἄλλο τι. Εἰς τὸν εὐρύχωρον πρόδρομον, εἰς ὃν ἦγον ἐκατέρωθεν αἱ κατάφοροι ἐξ ἀνθέων κλίμακες εἶχον ἀνοίξῃ ὀπὴν συγκοινωνοῦσαν μὲ τὸν θάλαμόν του κείμενον εἰς τὸν ἄνω ὄροφον. Ἀκουστικὸς σωλὴν τελειοποιημένος μετετίθασκεν εἰς αὐτὸν ἐκεῖ ἐπάνω πάντα θόρυβον ἐκ τοῦ ἰσογείου, μέχρι καὶ αὐτῶν τῶν συνδιαλέξεων τῶν θεραπόντων, οἵτινες ἐκάθηντο χάριν τῆς δρόσου τὴν ἐσπέραν ἐπὶ τοῦ μεσαναβάθρου

(Ἐπεταὶ συνέχεια)

Η ΤΡΕΛΛΗ

Μέσ' ἔς τὸ σκοτάδι μιᾶς σπηλιάς,
 Ἐπὶ βράχῳ τῆς ἀκρογιαλιάς,
 Στενάζει κόρη μοναχὴ
 Καὶ δέρνεται ἡ φτωχὴ.
 Ἄρας νὰ ἴδῃ δὲν θέλει φῶς,
 Καὶ μένει ὁ πόνος τῆς κρυφῆς
 Τὴν γῆ τὸ κῦμα ἄν φιλᾷ,
 Κι' ὁ οὐρανὸς γελαῖ.
 Μὰ κάθε φοβερὴ νυχτιὰ
 Ὄπου σηκώνεται ἡ Νοτιά,
 Ἐμπρὸς ἔς τὸ κῦμα σιωπηλὴ
 Τὴν βλέπει τὴν τρελλή.
 Ἐχει νεράϊδας ὠμορφιά,
 Μὰ ἡ ὄψις τῆς μιὰ συννεφιά,
 Που ἄστροπελέκι καὶ βροντὴ
 Λές μέσα τῆς κρατεῖ.
 Βλέπει τὸ κῦμα τὸ πικρὸ,
 Βλέπει τὸν κάτασπρον ἀφρὸ,
 Κι' ἀκόμα ἓνα νεκρὸ τηρᾷ
 Ἐπὶ τ' ἀκοίμητα νερά.
 Εἶνε δυὸ χρόνια πού ἡ Νοτιά
 Ἐπὶ τὴν ξερριζωμέν' ἰτιά
 Τὸν εἶχε ῥίξῃ ἐκεῖ νεκρὸ
 Τῆς ξενιτειᾶς γαμβρὸ!
 Κ' ἐπήγανε ἔς τὴν ἐκκλησιά,
 Μὰ ὄχι γιὰ στεφανωσιά.
 Πῆγαν γιὰ μαῦρο χωρισμὸ,
 Γι' ἀγιάτρευτο καὶ μῶ.
 Ὁ νοῦς τῆς πέθανε μαζὺ
 Μὲ τὸν καλὸ τῆς, καὶ δὲν ζῆ
 Παρὰ ἡ τραυὰρα μιᾶς βραδυᾶς,
 Κ' ἡ πίκρα τῆς καρδιάς.
 Φεύγει ἀπ' τὸ κῦμα, κι' ἀρχινᾷ
 Τὸ μοιρολόγι' ἔς τὰ βουνά
 Που ἀντιλαοῦν ὡς τὴν αὐγὴ
 Τῆς δόλιας τὴν πληγῆ.

ΑΓΓΛΙΚΗΣ ΕΦΤΑΛΩΤΗΣ.

ΛΑΟΓΡΑΦΙΑ

ΑΓΓΛΙΚΑ ΔΕΙΠΝΑ

Γνωστὸς Οὐγγρος λογογράφος, ὁ Λουδοβίκος Ἐβеси, ἐδημοσίευσεν ἐν ἐπιφυλλίδι τοῦ Πεσταίου Λόβυδ τὰς ἐπομένας εὐτραπέλους ἀλλ' ἀκριβεστάτας παρατηρήσεις περὶ τῶν ἐν Ἀγγλίᾳ κρατούντων συμποτικῶν κανόνων καὶ ἐθίμων.

Οἱ Ἀγγλοὶ, λέγει, ἔχουσιν εἶδος τι ὅλως ἰδιαίτερον περιφρονητικῷ βλέμματι, τὸ ὅποσον ἐπιφυλάττουσι πάντοτε δι' ἡμᾶς τοὺς κατοίκους τῆς ἡπειρωτικῆς Εὐρώπης. Εἶναι δὲ τοῦτο δριμύτερον κάπως τοῦ βλέμματος, ὅπερ θὰ ἔρριπτον αἰφνης εἰς ἀραπίαν, κοσμήσασαν τὸ πρόσωπόν της μὲ πούδραν. Ποσάνις δὲν ἔκοψε τὰ ἦπατά μου τοιοῦτο βλέμα, ἀπηνές, ἐκφράζον ἅμα ἀπορίαν μεγίστην καὶ ἀγανάκτησιν καὶ οἶκτον! Μίαν φορὰν παρετήρησα ὅτι οἱ ὀμοτράπεζοί μου ἀπέθεσαν περόνια καὶ μαχαίρια καὶ μὲ ἐκύτταζαν ἀκαρδαμυκτεῖ. Τί ἐγκλημα ἄρα γε νὰ διέπραξῃ; Μήπως ἔβαλα τὴν τροφήν μὲ τὸ μαχαίριον εἰς τὸ στόμα, ὅπερ ἐν Ἀγγλίᾳ θεωρεῖται ἐγκλημα παντὸς ἄλλου ἀνοσιώτερον, πλην τῆς πατροκτονίας; Ὅχι! εἰς τὴν ἠθικὴν κατάπτωσιν δὲν εἶχα φθάσῃ ἀλλ' ἔβαλα εἰς τὸ πρόβειον ψητὸν μουστάρδαν, ἡ ὅποια εἶναι ἄρτυμα ἀποκλειστικὸν τοῦ βωδινου κρέατος καὶ τοῦ χειρομηρίου. Τί νὰ κάμω τότε; προσεποιήθητι ὅτι ἄνοιξεν ἡ μύτη μου καὶ ἐξῆλθον. Μία εὐσπλαγγικὴ γείτων μου μοὶ ἔκαμε τὴν ἐξῆς παρατήρησιν. «Βλέπετε; νὰ μὴ τὸ ξανακάμετε, ἀπ' αὐτὸ σᾶς ἄνοιξεν ἡ μύτη σας; ἡμποροῦτε ὁ μὴ γένοιτο νὰ σᾶς φέρῃ καὶ ἀποπληξίαν!»

Ἄλλην πάλιν φορὰν ἠθέλησα νὰ ἀρτύσω ψυχρὰ ὀρνίθια κρέατα μὲ καρύκευμα τοῦ Οὐαρτσέστερσαϊρ, διότι πρῶτον μὲν ἠδυνάμην νὰ προσφέρω ὀρθῶς τὸ ὄνομα αὐτοῦ τοῦ καρυκεύματος, ἐν ᾧ τῶν ἄλλων ἐδυσκολευόμην, καὶ δεύτερον διότι κατὰ τύχην ἦτο πλησίον μου τὸ καρύκευμα ἐκεῖνο. Εὐτυχῶς ἡ θεράπαινα, ἥτις φαίνεται μὲ ἐλυπήθη, ἐκράτησεν ἐγκαίρως τὴν χεῖρά μου καὶ μὲ ἔσωσεν ἀπὸ ἀνυπολογίστων περιπετειῶν. Τί θὰ ἐγένετο ἂν τις ἤθελε κόψῃ τὸν ξηρὸν ἄρτον του μὲ τὸ μαχαίριον καὶ οὐχὶ μὲ τὴν χεῖρα, ἢ ἂν ἤθελε κόψῃ τὸν ἀλειμμένον μὲ βούτυρον ἄρτον μὲ τὴν χεῖρα καὶ οὐχὶ μὲ τοὺς ὀδόντας, εἶναι ἀδηλον, διότι τοιαῦτα ἀτοπήματα δὲν συνέβησαν εἰς τὰς ἡμέρας μας. Ἄν εἰς προγενεστέρους χρόνους ὑπέπεσε τις εἰς παραπλήσια ἐγκλήματα, οὗτος θὰ ἦτο προφανῶς κακοῦργος φύσει καὶ ἀξίος τῆς ἐσχάτης τῶν ποινῶν.

Τὸ καλλίτερον ὅπερ ἔχει νὰ κάμῃ ὁ ξένος εἶναι εὐθύς ἐξ ἀρχῆς νὰ ὁμολογήσῃ εἰλικρινῶς ὅτι εἶναι ἀμαθὴς καὶ ἀγροῖκος ἡπειρώτης, καὶ νὰ ἐπικληθῇ τὴν εὐμενῆ ἐπιείκειαν τῶν ὀμοτραπέζων. Ἐν οἰκογενειακοῖς δεῖπνοις ἔσπευδον μετὰ πολλῆς καλοκαγαθίας νὰ μὲ διδάξωσιν, ὡσάντις ἠρώτων μὲ ποῖον περόνιον τρώγεται τὸ παρατεθὲν φαγητόν. Καὶ ἐφείλκυσά ποτε ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ τὴν συμπάθειαν μεγίστην μερίδος τοῦ σκωτικῶ ἔθνους, εἰπὼν ὅτι πολὺ μοῦ ἀρέσει τὸ ὅτι σ πότς, τὸ ἐθνικὸν τῶν Σκώτων ἔδεσμα. Εὐθύς

ὡς ἐξέφρασα τὴν γνώμην ταύτην πάντες οἱ συνδαιτυμόνες μετ' ἀξιαγάτου προθυμίας ἐφιλοτιμήθησαν νὰ μοὶ παρέχωσι λεπτομερεστάτας καὶ τὰ μέγιστα ἐνδιαφερούσας πληροφορίας περὶ τοῦ ἐδέσματος ἐκείνου. Τὸ μὲν κρέας ἐν αὐτῷ εἶναι πρῶδαιον, προσθέτουσι δὲ καὶ γεώμηλα, καὶ ἐν εἶδος λαχάνου, ὅπερ λέγεται κράμβη, καὶ ὀλίγα δαυκία καὶ ἐν ἄλλο εἶδος χορταρικού, τὸ ὅποιον οἱ Σκῶτοι ὀνομάζουσι πετροσέλινον (ὑποτιθεῖται πάντοτε ὅτι κρήμβι καὶ πετροσέλινα καὶ τὰ παρόμοια συστατικά τοῦ ἐθνικοῦ ἐδέσματος εἶναι πράγματα παντελῶς ἄγνωστα καθ' ἅπασαν τὴν ἠπειρωτικὴν Εὐρώπην).

Ὅτε δὲ ἐζήτησα καὶ δευτέραν μερίδα τοῦ νοστιμοῦ ἐκείνου κυκεῶνος, οἱ ὀμοτράπεζοί μου βαθύτατα συγκινηθέντες, συνέστησαν φιλοφρονέστατα ἀλλήλους πρὸς με καὶ μοὶ ἐνεχείρισαν τὰ ἐπισκεπτήριά των. "Ὅτε δὲ τελευταῖον ἐμνημόνευσα καὶ τοῦ ἐθνικοῦ τῶν Φλαμανδῶν ἐδέσματος Ὁ τ σ π ο τ, ὅπερ τὰ μάλιστα ὀμοιάζει μὲ τὸ ἰδικόν των καὶ εἶπον ὅτι ἐκ τούτου δύναται τις νὰ εἰκάσῃ ὅτι ἐν παλαιῶς χρόνοις εἶχον ὑποτάξῃ οἱ Σκῶτοι τὴν Φλαμανδιαν, τοσοῦτον ἤγειρα ἐνθουσιασμόν, ὥστε ἐροθήθην (ἀδίκως ὅμως) μὴ ὁ ξενόδόχος ἀρνηθῆ νὰ δεχθῆ πληρωμὴν παρ' ἐμοῦ. Πολὺ προσέτι μὲ ὠφέληται ὅτι ἐξ ἀρχῆς ἐδειξά ὅτι δύναμαι νὰ τρώω σαλάτας κρομμύων καὶ ριζῶν σελίνων καὶ ἀντιδίων μὲ ἄλας μόνον, ἄνευ ὀξειδίου καὶ ἐλαίου, καθὼς καὶ ὡρὸς ντομάτας μὲ ἄλας, ὀξείδιον καὶ πέπερι. Πολλοὶ ἰσχυρίζοντο μάλιστα ὅτι διὰ τούτων μέσων καὶ ἡ προφορά μου ἐβελτιούτο καταφανῶς.

Τούναντιον δυστυχῶς δὲν ἐτελεσφόρησαν αἱ προσπάθειαι τὰς ὁποίας κατέβηλα διὰ νὰ φάγω μὲ ὄρεξιν τὰς μὲ ἐλελίφακον παραγεμισμένας νήσσας. Ἐχρῶσαι ὀσμήν καὶ γεῦσιν καμφορᾶς, ἀπέμειναν δι' ἐμὲ καρπὸς ἀπηγορευμένος, διότι μεγάλως μὲν τιμῶ καὶ ὑπολήπτουμαι τὴν καμφορὰν ὡς φάρμακον, ἀλλ' ὡς ἄρτυμα φαγητῶν δὲν τὴν ἠνέχθη ποτὲ ὁ στόμαχός μου, μὴ ἐξαγγλισθεὶς ἐπαρκῶς.

ΠΕΡΙ ΤΗΝ ΓΗΝ

Τὸ προσεχὲς ἔτος γενήσεται ἐν Δουναδίῃ τῇ πρωτεύουσῃ τῆς Νέας Ζηλανδίας διεθνὴς ἐκθέσις.

— Ὁ κόμης Βερτιέ, ἕγγονος τοῦ διασώματος στατάρχου, ἀπώλεσεν ἐκ τοῦ ἐξοχικοῦ μαγάρου του 500,000 φράγκων. Ἐπὶ τούτῳ προεκηρύχθη διὰ τῶν ἐφημερίδων εἰς τὸν δυνάμενον νὰ παραδώσῃ τὸν δρᾶστην ἄμοιβὴ 25 χιλ. φράγκων ἐφ' ἅπαξ ἢ σύνταξις ἰσόβιος 5 φρ. καθ' ἡμέραν.

— Ἐν τῇ Παγκοσμίῳ Ἐκθέσει τῶν Παρισίων ἀπενεμήθησαν ἐν ὅλῳ τὰ ἐξῆς βραβεῖα: 890 μεγάλα βραβεῖα, 5,599 χρυσᾶ μέταλλα, 11,104 ἀργυρᾶ, 10,985 χαλκᾶ, 9,027 ἔλαινοι.

— Ἐκ τοῦ ἀστεροσκοπεῖου τῆς Βοστώνης ἀγγέλλεται ἡ ἀνακάλυψις νέου μικροῦ πλανήτου.

— Ἀπέθανεν ἐσχάτως ἐν ἡλικίᾳ 66 ἐτῶν ὁ Μαυρίκιος Δυδεβάν, γνωστότερος ἐν τῷ φιλολογικῷ κόσμῳ ὑπὸ τὸ ὄνομα Μαυρίκιος Σάνδ, υἱὸς τῆς διαθήμῃ μου συγγραφῆς Γεωργίας Σάνδ. Ὁ ἀποθανὼν συνέγραψε πολλὰ φιλολογικὰ ἔργα μόνος ἢ ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τῆς μητρὸς του.

— «Πῶς ἔφαγα 250,000 λίρας εἰς δύο ἔτη». Τοιοῦτος εἶνε ὁ τίτλος νέου ἀγγλικοῦ βιβλίου, τὸ ὅποιον κυκλοφορεῖ κατὰ μυριάδας ἀντιτύπων, περὶ τοῦ οἰοῦ ὀμιλεῖ ὅλον τὸ ἀγγλικὸν δημόσιον. Συγγραφεὺς τοῦ βιβλίου δὲν εἶνε τις ἐκ τῶν ἐξ ἐπαγγέλματος λογίων, ἀλλὰ νεαρός τις ἀνθρώπος τοῦ κόσμου, καλούμενος Ἐρνέστος Βενσόν, ὁ ὁποῖος μετὰ βρετανικοῦ φλέγματος διηγεῖται τὰς ἰδίας αὐτοῦ περιπετείας, πῶς δηλαδὴ κατέφαγε τὴν περιουσίαν του ἀσωτεύων. Ἄλλ' ἡ ὑπεδοχὴ τοῦ βιβλίου εἶνε τοιαύτη, ὥστε δὲν εἶνε ἀπιθάνον νὰ δημιουργήσῃ νέαν περιουσίαν ἐκ τῶν κερδῶν ὁ ἄσωτος συγγραφεὺς, ἵνα δοθῆ εἰς αὐτὸν ἀφορμὴ πάλιν πρὸς συγγραφήν δευτέρου ἔργου.

— Ἐν τῷ ἀμερικανικῷ τμήματι τῆς παγκοσμίου ἐκθέσεως λειτουργεῖ μηχανὴ κατασκευάζουσα χαρτίνοους σάκκους σχήματος παραλληλεπίπεδου. Ἡ μηχανὴ αὕτη παρεμφερὴς πρὸς ἐκείνας δι' ὧν κατασκευάζονται οἱ φάκελλοι, παραλκμῶναι φύλλα χάρτου καὶ παραδίδει 9000 σάκκους ἐτοίμους, στερεοὺς καὶ κομψοὺς καθ' ὥραν. Εἰς μόνος παῖς ἀρκεῖ ὅπως ἐπιστάτῃ εἰς τὴν λειτουργίαν αὐτῆς καὶ συλλέγει τοὺς ἐτοίμους σάκκους.

ΕΛΩ Κ' ΕΚΕΙ

Τροφοδότῃσις ἠθοποιῶν

Ἡθοποιὸς προσέρχεται εἰς διευθυντὴν θιάσου καὶ ζητεῖ νὰ προσληφθῆ. Ὁ διευθυντὴς τὸν βλέπει καλὰ καὶ ἐνθυμεῖται ὅτι κάπου τὸν εἶδεν εἰς ἄλλον θιάσον παριστάνοντα :

— Νὰ σοῦ εἰπῶ, δὲν ἦσουν μὲ τὸν θιάσον ποῦ ἔπαιζε πέρουσι 'ς τὰς Πάτρας.

— Μάλιστα.

— Εἶχες χάλι τότε! Ἐνα βράδῃ ἦλθα 'ς τὸ θέατρον καὶ εἶδα τὸ κοινὸν νὰ σοῦ ρίχνῃ ντομάταις.

— Μὰ ξέρετε τί τρέχει; Δὲν εἶμαι καὶ τόσο κακός... τὸ ἔκανα τότε ἐπίτηδες.

— Τί θὰ εἰπῆ ἐπίτηδες; ἐπίτηδες γιὰ νὰ σοῦ πετοῦν ντομάταις.

— Βέβαια! ὁ διευθυντὴς μας δὲν μας ἐπλήρωνε, δὲν εἶχα λεπτὸ οὔτε γιὰ νὰ φάγω. Ἀνῆπαιζα καλὰ, θὰ μ' ἐχειροκροτοῦσαν καὶ τὰ χειροκροτήματα δὲν χορταίνουσι.

Ἐπαιζα ἐλεεινὰ, μὲ ἔρρηχταν ντομάταις—καὶ ἔτσι τοῦλάχιστον ἐξασφάλιζα τὸ φαγί μου.

Ἐκ κληρονομίας.

— Κύτταξε τί ὠραῖα μαλλιά ἔχει αὐτὴ ἡ κόρη.

— Τὸ ξέρω! τὰ ἐκληρονόμησε ἀπὸ τὸν πατέρα της.

— Κ' ἐκεῖνος εἶχεν ἔτσι ὠραῖα μαλλιά...

— Ὅχι, ἀδελφε—ἦτο μ παρ μ πέρ ης!

Κταφύγιον.

Ἐπανελθὼν τις ἐκ περιηγήσεως εἰς Ἀφρικὴν ὀμιλεῖ εἰς φίλον πλὴν ἄλλων περὶ τῆς θερμότητος τοῦ κλίματος :

— Φαντάσου ποῦ μίαν ἡμέραν, τὸ θερμόμετρον εἰδείχνε σαρανταπέντε βαθμοὺς εἰς τὴν σιάν.

— Καὶ οἱ ἀνθρώποι τί ἔκαναν τότε;

— Ἀναγκάσθησαν νὰ στέκουν 'ς τὸν ἥλιο.